

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 8 lutego 2023 r.

DIH-4.707.1.2023

DECYZJA DIH-IV/1/2023

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706, z późn. zm.), art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 178), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy (...) S.A. z siedzibą w (...) od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 8 grudnia 2022 r. (sygnatura: KH.8361.143.2022/139DEC/22), na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 2.000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) z tytułu ponownego naruszenia obowiązków wynikających z przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Pismem z 26 sierpnia 2022 r., na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), zwanej dalej „*Prawem przedsiębiorców*”, Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach, zwany dalej również „*Śląskim WIIH*”, zawiadomił przedsiębiorcę (...), zwanego dalej również „*Stroną*”, o zamiarze wszczęcia kontroli w zakresie przestrzegania przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „*ustawą o informowaniu o cenach*”. Przedmiotowe pismo Strona odebrała 31 sierpnia 2022 r.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 19 i 22 września 2022 r. przez inspektorów reprezentujących Śląskiego WIIH, w sklepie (...), mieszczącym się w (...), należącym do Strony, sprawdzono prawidłowość informowania o cenach wybranych losowo 108 asortymentów produktów znajdujących się w ofercie handlowej, stwierdzając brak uwidoczniionych cen i cen jednostkowych w przypadku 2 partii produktów:

- Ciasteczka kruche maślane ROLO Słodkie całuski a’300 g,
- Biszkopty przekładane nadzieniem o smaku truskawkowym Słodka Chwila ROLO a’250g,

co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

Ponadto, na wywieszkach cenowych stwierdzono uwidocznienie ceny jednostkowej czcionką o wys. ok. 1 mm, w przypadku dwóch partii towarów:

- Mleczko do czyszczenia CLER a’750 ml,
- Proszek VIZIR a’ 2,25 kg,

co stanowiło naruszenie wymagań art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 22 września 2022 r. (nr akt kontroli: DC.8361.143.2022).

W okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie przepisów po raz pierwszy, organ ujawnił pięć przypadków naruszenia wymagań ustawy o informowaniu o cenach w toku kontroli przeprowadzonych w następujących okresach:

- 1) 13 października 2021 r. – stwierdzono brak informacji o cenach jednostkowych oraz o cenach i cenach jednostkowych (sprawa KH.8361.164.2021/137DEC/21) – decyzją z 4 stycznia 2022 r. nałożono karę pieniężną w wysokości 700 zł;
- 2) 3 – 8 marca 2022 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych (sprawa KH.8361.108.2019) – decyzją z dnia 5 lipca 2022 r. nałożono karę pieniężną w wysokości 1.000 zł;
- 3) 7 – 8 kwietnia 2022 r. - stwierdzono brak informacji o cenach, cenach jednostkowych, informacji o cenach i cenach jednostkowych oraz błędne wyliczenie cen jednostkowych (sprawa KH.8361.70.2022/65DEC/22) – decyzją z 11 lipca 2022 r. nałożono karę pieniężną w wysokości 3.000 zł;
- 4) 8 - 9 września 2022 r. – stwierdzono brak cen jednostkowych (sprawa KH.8361.162.2022/152DEC/22);
- 5) 8, 14 września 2022 r. – stwierdzono brak uwidocznienia cen jednostkowych i błędne wyliczenie cen jednostkowych (sprawa KH.8361.167.2022/153DEC/22;

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 10 listopada 2022 r., Śląski WIIH poinformował przedsiębiorcę (...) o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na tego przedsiębiorcę, na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, kary pieniężnej z tytułu kolejnego naruszenia przepisów o uwidacznianiu cen w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 8 grudnia 2022 r. (sygnatura: KH.8361.143.2022/139DEC/22), Śląski WIIH nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 2.000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu szóstego naruszenia obowiązku uwidaczniania cen towarów w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Decyzja została odebrana w dniu 12 grudnia 2022 r.

Pismem z dnia 27 grudnia 2022 r., Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji. zarzucając:

- a) naruszenie art. 80 kpa poprzez błędne ustalenie, iż czcionka na oznaczeniu cenowym ma 1 mm wysokości, mimo, iż w rzeczywistości jest ona większa i w konsekwencji tego nieprawidłowe ustalenie. iż uwidocznienie ceny nie spełnia wymogów art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach,
- b) naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach poprzez niewłaściwe uznanie, iż oznaczenie ceny jednostkowej dla dwóch produktów byłoby nieprawidłowe z uwagi na wielkość czcionki,
- c) naruszenie art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach poprzez:
 - niewłaściwą ocenę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej stopnia naruszenia obowiązków przez przedsiębiorcę jako wyższy niż znikomy,
 - niewłaściwe zastosowanie przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kryteriom dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, tj. zastosowanie go w zakresie szerszym, nieadekwatnym do zakresu kontroli.

Pismem z 13 stycznia 2023 r., Prezes UOKiK poinformował w/w przedsiębiorcę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Prezes UOKiK zwraca uwagę, że 1 stycznia 2023 r. weszła w życie ustawa z dnia 1 grudnia 2022 r. o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r. poz. 2581), dalej jako: „ustawa o zmianie ustawy o prawach konsumenta”, wprowadzająca m. in. zmiany do ustawy o informowaniu o cenach. Zgodnie z art. 10 ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta, do postępowań w sprawie nałożenia kar, o których mowa w art. 6 ustawy zmienianej w art. 6, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym samym

do niniejszego postępowania stosuje się dotychczasowe przepisy ustawy o informowaniu o cenach.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W myśl § 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy.

Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;
- 4) na obwolucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu,

o czym stanowi § 3 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40 000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w należącej do przedsiębiorcy (...) placówce handlowej, stwierdzono nieprawidłowości w informowaniu o cenach jednostkowych w przypadku 2 partii produktów spośród 108 poddanych ocenie oraz uwidocznienie cen jednostkowych w przypadku 2 produktów w sposób naruszający obowiązek uwidaczniania cen poprzez zastosowanie zbyt małego druku na wywieszce cenowej (wys. 1 mm), co było, jak stwierdził Śląski WIIH, szóstym w okresie 12 miesięcy naruszeniem przez stronę obowiązujących przepisów w zakresie uwidaczniania cen.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Śląski IiH w drodze decyzji, wydanej na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 2.000 zł na w/w przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

W toku postępowania odwoławczego Prezes UOKiK przeprowadził analizę ustaleń kontroli, w oparciu o które wydano decyzję oraz treści skarżonej decyzji, jak również uwzględnił zarzuty zawarte w odwołaniu.

Biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy dotyczące nakładania kar, niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach powoduje – zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy – nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Natomiast, zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4, co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40 000 zł. Przepisy te w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazują wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązków określonych w ww. przepisach, przy czym wysokość sankcji jest uzależniona od tego, czy podmiot narusza przepisy po raz pierwszy bądź drugi, czy też trzeci i kolejny. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższych obowiązków powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Prezes UOKiK dokonując analizy akt sprawy oraz treści skarżonej decyzji zwrócił uwagę na wskazanie przez Śląskiego WIIH, że kontrolowany przedsiębiorca – (...) nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o cenach po raz szósty, w okresie 12 miesięcy licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Naruszenie obowiązków w zakresie uwidaczniania cen Śląski WIIH stwierdził dotychczas w toku uprzednio przeprowadzonych kontroli, tj.:

- 1) 13 października 2021 r. – stwierdzono brak informacji o cenach jednostkowych oraz o cenach i cenach jednostkowych (sprawa KH.8361.164.2021/137DEC/21);
- 2) 3 – 8 marca 2022 r. – stwierdzono brak informacji o cenach i cenach jednostkowych (sprawa KH.8361.108.2019);
- 3) 7 – 8 kwietnia 2022 r. - stwierdzono brak informacji o cenach, cenach jednostkowych, informacji o cenach i cenach jednostkowych oraz błędne wyliczenie cen jednostkowych (sprawa KH.8361.70.2022/65DEC/22);
- 4) 8 - 9 września 2022 r. – stwierdzono brak cen jednostkowych (sprawa KH.8361.162.2022/152DEC/22);
- 5) 8, 14 września 2022 r. – stwierdzono brak uwidocznienia cen jednostkowych i błędne wyliczenie cen jednostkowych (sprawa KH.8361.167.2022/153DEC/22);

Zgodnie z art. 6 ust. 2 w/w ustawy, warunkiem wymierzenia kary w wysokości do 40 000 zł jest fakt niewykonania przez przedsiębiorcę obowiązków w zakresie informowania o cenach, co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy. Niemniej, fakt naruszenia w/w obowiązku podlega stwierdzeniu w postępowaniu administracyjnym. Tym samym, ulega zmianie liczba naruszeń jakie miały miejsce w okresie wskazanym w art. 6 ust.2 ustawy o informowaniu o cenach, ponieważ, w przypadku:

- Sprawy KH.8361.70.2022/65DEC/22;
- Sprawy KH.8361.167.2022/153DEC/22

postępowania administracyjne nie zostały jeszcze zakończone.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że Strona obowiązek informowania o cenach, w okresie wskazanym w art. 6 ust.2 ustawy o informowaniu o cenach naruszyła trzykrotnie. Ustalenia poczynione przez Prezesa UOKiK, nie zmieniają jednak faktu,

że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do wymierzenia kary zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach.

Strona w odwołaniu zarzuca naruszenie art. 80 kpa poprzez niewłaściwą ocenę materiału dowodowego. Skutkiem powyższego jest z kolei naruszenie art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach poprzez niewłaściwe uznanie, że oznaczenie ceny jednostkowej dla dwóch produktów było nieprawidłowe z uwagi na wielkość czcionki. Jak twierdzi Strona, Organ błędnie ocenił, że wysokość czcionki wynosi 1 mm, ponieważ, de facto, jest ona większa. Ponadto Strona wskazuje, że żaden przepis nie wskazuje rozmiaru czcionki, w związku z czym nie ma obowiązku stosowania czcionki o określonej wielkości, jedynie druk musi być widoczny dla klientów, który to wymóg w przypadku przedmiotowych oznaczeń został zachowany.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, należy zauważyć, iż kontrolujący sporządzili dokumentację zdjęciową stanowiącą załącznik do protokołu kontroli. Istotnie, wynika z niego, iż zastosowana czcionka jest innej wielkości aniżeli podano to w protokole – świadczy o tym zastosowane miernika w postaci linijki. Ponowna analiza tego materiału wskazuje, że wysokość czcionki wynosi 2 mm, jednakże nie niweczy to ustaleń kontroli w zakresie niespełnienia ustawowych wymogów co do uwidaczniania cen. Strona ma rację twierdząc, iż brak jest przepisu określającego jaki rozmiar powinna mieć czcionka za pomocą której sporządza się informację o cenach. Niemniej należy zwrócić uwagę na wymóg statuowany art. 4 ust. 1 w/w ustawy, a więc że cena musi być uwidoczniiona czyli podana w sposób wyraźny. Zdaniem Organu, powyższe wymogi nie będą spełnione także wówczas, gdy informacja o cenie jednostkowej jest sporządzona przy użyciu czcionki o wys. 2 mm. Nie jest to bowiem rozmiar czcionki, który umożliwiłby bezproblemowe odczytanie wymaganych informacji, zwłaszcza, że wywieszki z cenami są przytwierdzone do półek sklepowych, a więc wykluczone jest np. zbliżenie ich do oczu. Z tego też względu nie sposób podzielić zapatrywań Strony, iż użycie czcionki o wys. 2 mm umożliwia uwidocznienie czytelnej informacji o cenie.

Strona zarzuca również naruszenie art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, poprzez nieuwzględnienie przez organ znikomego stopnia naruszenia obowiązków przez przedsiębiorcę oraz błędną ocenę stopnia naruszenia jako wyższego od znikomego, mimo, że stwierdzone nieprawidłowości wyniosły zaledwie 3,7% zakresu objętego kontrolą.

Z protokołu kontroli jednoznacznie wynika, że w stosunku do 2 partii produktów stwierdzono brak cen i cen jednostkowych, zaś w przypadku kolejnych 2 partii produktów stwierdzono, iż informacja o cenie jednostkowej jest sporządzona w sposób utrudniający jej odczytanie.

W przypadku przesłanki stopnia naruszenia obowiązków należy odwołać się do art. 4 ust. 1 w/w ustawy, zgodnie z którym, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o informowaniu o cenach, cena to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę, zaś cena jednostkowa jest z kolei podstawowym

kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, poziomu technicznego itp. W świetle powyższego, brak uwidocznienia cen, pozbawia konsumentów należytej informacji o oferowanych produktach. Z kolei, brak cen jednostkowych, uniemożliwia konsumentom porównanie oferowanych towarów z towarami podobnymi, lecz o innej masie lub objętości, a co za tym idzie, utrudnia konsumentom wybór odpowiedniego dla nich towaru. Nieuwidocznienie tego rodzaju informacji, nawet przy niewielkiej ilości towarów, stanowi znaczny stopień naruszenia (por. uzasadnienie wyroku WSA w Warszawie z dnia 8 listopada 2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 1400/19: *„Nie można natomiast, w ocenie Sądu, podzielić zarzutu skargi o znikomym stopniu naruszenia obowiązku informowania o cenach w przedmiotowej sprawie. Jeżeli bowiem przyjrzeć się produktom, w stosunku do których ceny nie były uwidocznione, ewidentnie widać, że dotyczą one szeroko rozumianej chemii gospodarczej. Tym samym klienci poszukujący towarów w tym właśnie dziale sklepu, istotnie pozbawieni zostali podstawowej informacji, która winna im zostać zapewniona przez Skarżącą, a więc ceny produktu. Bez tej podstawowej informacji trudno mówić o realizacji jednej z dyrektyw ujętych w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach a więc umożliwieniu klientom porównania cen konkurencyjnych towarów.”*). Analogicznie należy potraktować fakt sporządzenia informacji o cenie jednostkowej w sposób, który faktycznie utrudnia, jeśli nie uniemożliwia odczytanie takiej informacji. Jak już wskazano powyżej, informacja o cenie jednostkowej znajduje się bowiem na wywieszce cenowej, która z kolei jest umieszczona na półce z towarem. Oznacza to, iż potencjalny konsument, chcąc uzyskać informacje o cenie jednostkowej zakwestionowanych produktów, w przypadku uwidocznienia ceny w przedstawiony powyżej sposób, będzie musiał podjąć wysiłek, aby taką informację uzyskać, co zdaniem organu, podważa ustawowy wymóg wyraźności ceny. Biorąc powyższe pod uwagę, Śląski WIIH prawidłowo uznał, iż stopień naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług jest wyższy niż znikomy.

Strona zarzucając naruszenie art. 6 ust. 3 w/w ustawy podnosi również, że Organ niewłaściwie ustalił okoliczności związane z dotychczasową działalnością przedsiębiorcy, ponieważ bierze pod uwagę także nieprawidłowości wykazane w innych sklepach, co zdaniem Strony jest nieadekwatne do zakresu kontroli.

Odnosząc się do powyższego zarzutu, należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków zakresie uwidaczniania cen wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną. Jest to więc jedyne kryterium podmiotowe zawarte w tym przepisie. Kontrolowany sklep nie jest odrębnym podmiotem gospodarczym, a tym samym, nie jest możliwe zawężenie odpowiedzialności przedsiębiorców za naruszenie przepisów ustawy tylko do konkretnej placówki handlowej. Tym samym, zarzut podniesiony przez Stronę jest bezzasadny.

Organ rozpoznając przesłankę dotychczasowej działalności wziął pod uwagę, że przedsiębiorca w okresie 12 miesięcy od dnia pierwszej kontroli, włączywszy bieżącą kontrolę, po raz czwarty naruszył przepisy o uwidacznianiu cen. Istotnym jest tu również fakt, że kontrole we wszystkich ww. przypadkach poprzedzone były zawiadomieniem o zamiarze

przeprowadzenia kontroli. Strona miała więc możliwość odpowiedniego przygotowania się do kontroli. Tymczasem, fakt, iż w okresie 12 miesięcy poprzedzających przedmiotowe naruszenie, stwierdzono trzy naruszenia w zakresie informowania o cenach jednoznacznie wskazuje, że Strona nie przywiązuje należytej wagi do wykonywania obowiązków nałożonych na nią przedmiotową ustawą. Organ I instancji, trafnie przy tym wskazał, że obowiązek informowania o cenach produktów i usług istnieje od 2001 r., zaś Strona prowadzi działalność gospodarczą od grudnia 2004 r. (wg. KRS) a więc powinna wykazać się znajomością przepisów dotyczących wykonywanej działalności.

Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się także wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, który został ustalony przez organ I instancji w toku postępowania – przedmiotowa przesłanka została ustalona w oparciu o sprawozdanie finansowe złożone do Krajowego Rejestru Sądowego.

Prezes UOKiK, stoi również na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania instytucja odstąpienia od wymierzenia kary. Mianowicie, zgodnie z art. 189f § 1 kpa organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Z zebranego materiału wynika, że waga naruszenia nie jest znikoma, ponieważ brak cen jednostkowych, jak również ich uwidocznienie w sposób utrudniających ich odczytanie, jest naruszeniem interesów konsumentów w zakresie ich prawa do informacji. Tego typu naruszenie stanowi zagrożenie dla interesów majątkowych konsumentów, a tym samym wyklucza możliwość uznania stopnia tego naruszenia za znikomy. Należy ponadto wskazać, że fakt wielokrotnego wystąpienia nieprawidłowości skutkujących podwyższaniem wymiaru kary, oznacza, że funkcja prewencyjna kary nie została spełniona.

Nie została również spełniona przesłanka zawarta w art. 189f § 1 pkt 2 kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zdaniem Prezesa Urzędu brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 kpa.

Odnosząc się natomiast do art. 189f § 2 kpa, który wskazuje na możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w przypadkach innych niż wymienione w art. 189f § 1, Prezes Urzędu zwraca uwagę, że powtarzające się naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o informowaniu o cenach nie pozwalają na spełnienie celów,

dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Celem tym jest przestrzeżenie przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o informowaniu o cenach.

Mając powyższe na uwadze, organ odwoławczy, po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego materiału, uznał odwołanie za bezzasadne. W ocenie Prezesa UOKiK wymierzona stronie kara w wysokości 2.000 zł jest proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary lub usługi opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen i cen jednostkowych.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.

3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 2021, poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (t.j. Dz. U. poz. 2019 poz. 178).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1.
2. Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Katowicach
3. a/a